

[Christophersen.]

er jo ikke sådan, at vi afviser dette forslag, fordi det er et forslag, fremskridtspartiet er kommet med. Så har hr. Glistrup ikke helt forstået kernen i det, jeg sagde. Det, jeg sagde, var nemlig, at vi vil ikke være med til at stille et andet organ i stedet for, helt eller delvis, de organer, som den folkevalgte forsamling har etableret, og lovgivningsarbejdet i alle dets faser må foregå her i folketinget. Hvis man læser bemærkningerne igennem, og hvis man lytter til, hvad indlæggene har indeholdt fra fremskridtspartiets side, så går der jo gennem både bemærkningerne og indlæggene en ganske klar mistillid til dette folketings og dets udvalgs evne til at foretage en fornuftig lovforberedelse og gennemdrøftelse af lovgivningens problemer. Ellers har organet her ikke noget formål.

Alle de opgaver, som man ønsker at tillægge dette organ, kan jo også klares inden for rammerne af folketingets nuværende arbejdsmetode. Derfor er dette forslag udtryk for — sådan ser jeg det — en mistillid til den folkevalgte forsamlings funktionsdygtighed, og det er ikke noget, vi ønsker at medvirke til.

Naturligvis skal man lytte til interesseorganisationerne, naturligvis skal man lytte til, hvad retsforbundets hovedbestyrelse og formand mener, naturligvis skal man lytte til, hvad embedsmænd mener, naturligvis skal man på alle måder søge at danne sig et indtryk af, hvad der i øvrigt foregår i befolkningen, men det kan ikke være rigtigt, at folketinget ligesom forlader det særlige ansvar, det har fået pålagt både i vores forfatning og ved den omstændighed, at netop de 179 medlemmer er resultatet af et valg. Derfor vil vi ikke være med til det organ. Ikke fordi vi ikke vil løse opgaven, ikke fordi vi ikke har al mulig ære og respekt for, at man skal forberede det ordentligt, men vi ønsker ikke et organ af den karakter.

Glistrup (FP):

Hr. Auken stillede mig et spørgsmål, nemlig hvordan man kunne læse sig til, at det her ikke bare drejede sig om lønpolitik. Det kan man f.eks., hvis man nu gjorde sig den ulejlighed, at man læste de 8 små linjer, som forslaget består af. Der tales ikke ét ord om lønpolitik. Der tales derimod

om indkomstpolitik, og deraf kan man entydigt se, at hr. Auken var på afveje i sit første og også i sit andet indlæg. Man kan i øvrigt også i bemærkningerne se, at det er alt andet end lønpolitik, derved at der i dette forholdsvis snævre organ skal være repræsentanter for Landbrugsrådet, Industrirådet, Håndværksrådet, Grosserer-Societetet og Butikshandelens Fællesråd, selvfølgelig netop overensstemmende med forslaget om, at det er indkomstpolitik, der skal drøftes.

Også hr. Christophersen var på afveje, når han troede, at der var tale om en mistillid til folketinget. Nej, forslaget går ud på, at folketinget får en bedre forberedelsesmetode end den forberedelsesmetode, man ved hidtidige indkomstpolitiske indgreb har haft, at man virkelig får givet sig tid til at finde en arbejdsmetode, således at der er udsigt til, at samtlige partigrupperinger i folketinget er bedre udrustet med ideer til at klare de indkomstpolitiske situationer, end man tidligere har været.

Jeg fristes til at stille hr. Christophersen to modspørgsmål, nemlig for det første: mener hr. Christophersen, at den nuværende arbejdsmetode, bedømt efter sine resultater på det indkomstpolitiske område, har været tilfredsstillende? Og i benægtende fald: hvilke andre muligheder til at forbedre metoden kan hr. Christophersen foreslå end dette eneste hidtil på bordet liggende forslag, nemlig forslag nr. XXXVI fra fremskridtspartiet?

Christophersen (V):

De indkomstpolitiske resultater, der mellem år og dag er opnået her i folketinget, er jo ikke resultatet af en arbejdsmetode. De er resultatet af de politiske muligheder, der har været, og dem må man jo respektere. Jeg mener, det er en hel misforståelse at tro, at man ved hjælp af en anden arbejdsmetode kan få LO og socialdemokratiet og andre interessegrupper og andre partier til at reagere eller tænke på en anden måde, end de hele tiden har gjort. Det er at løbe af sporet. Det, som er spørgsmålet — og det skal så være svaret på et andet spørgsmål, hr. Glistrup stillede mig — det, som er spørgsmålet i fremtiden, er, om der i befolkningen og om der i folketingets partier vil brede sig en større forståelse for, hvad der